

Unionismin arvostelua

Kirj. M. HAHL

(Jatkoa edelliseen numeroon)

Tuosta työläisäänestäjien määrästä saa laskea suuren prosentin äänioikeudettomiksi muiden kuin kansalaisuutta koskevien äänestysrajoitusten tähden ja sittekin vielä työläisten äänet riittävät valtavasti kumoamaan kaikki porvarien ja maanviljelijäin äänet.

Yhdysvalloissa kokonaan oli viimeisen sensuksen aikana, vuotena 1910, suhteet seuraavat:

	Prosenttia
Äänestysissä olevia miehiä	100
Läike-, teollisuus- ja sivistynyttä porvaristoa	18.1
Maanviljelijöitä	23.5
Äänestysissä olevia siirtolaisia yhteensä ..	41.6
Joihla ei ollut kansalaispapereita	8.5
Siirtolaisia, joilla oli ensimmäiset paperit	2.1
Jäännös työläisäänestäjiä	52.2
	47.8

Kun tässäkin taas laskemme kapitalistipuolueen äänestäjiksi kaikki porvarit ja maanviljelijät ja poistamme kaikki äänestysissä olevat ulkomaalaiset, jäi sittekin vielä työläisäänestäjiä 47.8 prosenttia kaikista äänestysissä olevista miehistä. Ja tämä suhteeton laskelma työväenluokan vahingoksi. Porvarit ja maanviljelijät on laskettu kaikki äänioikeutetuiksi, vaikka heistä luonnollisesti on huomattava osa äänioikeudettomia ulkomaalaisuuden, nuoruuden ja sukupuolensa tähden. Ammattitilastojen yhteydessä — josta porvarien ja maanviljelijäin luku on otettu — ei esitetä erikseen äänestysissä olevia, ei sukupuolta, eikä ulkomaalaisuutta, vaan on porvareita ja maanviljelijöitä kaiken kaikkiaan ylläesitetyt luvut. Työläisiä koskevat luvut sensijaan käsittelevät vain äänestysissä olevia. Jos arvioimme porvareista ja maanviljelijöistä kaksikymmentä prosenttia äänioikeudettomiksi edellämäinittujen syiden tähden, niin lopputulokseksi jää äänestysoikeutettuja porvareita ja maanviljelijöitä 8.995,825. Työläisiä, joilla ei ole äänestysoikeutta liikkuvaisuuden ja muiden äänestysoikeutta rajoittavien lakien tähden voi myöskin olla kaksikymmentä prosenttia edelläesitettyjen työläisäänestäjien luvusta, joka merkitsisi, että työläisäänestäjiä jäisi viimeisen sensuksen mukaan 10,333,649 eli 53.4 prosenttia kaikista miespuolisista äänestysoi-

ketetuista. Ja suhde muuttuu tvöväenluokalle edullisemmaksi sitä mukaa kuin naiset saavat äänioikeutta. Viimeisen sensuksen aikana oli koko maassa 24,555,754 äänestysissä olevaa naista. Naisten äänioikeuden kautta kasvaa kyllä porvarillistenkin äänestäjien luku, mutta työläisäänestäjien luku kasvaa suhteellisesti paljon enemmän.

Äänioikeuden säännöstelyt ovat eri valtioissa seuraavat:

Alabamassa, Arkansasissa, Coloradossa, Indianassa, Kansasissa, Missouriissa, Nebraskassa, North Dakotassa, Oregonissa, South Dakotassa, Texasissa ja Wisconsinissa saa äänestää ensimmäisillä papereilla. Ollakseen äänioikeutettu ensimmäisillä papereilla ensimmäisten paperien hakemus tulee olla Coloradossa jätetty asianomaiseen virastoon neljä kuukautta ennen vaaleja, Missouriissa vähintään vuotta ja enintään viittä vuotta ennen vaaleja, Nebraskassa kolmekymmentä päivää ennen vaaleja, Oregonissa vuotta ennen vaaleja, Texasissa kuutta kuukautta ennen vaaleja. Alabamassa tulee lisäksi olla "pääveron" maksaja ja Indianassa vaaditaan, että on asunut vähintään yhden vuoden Yhdysvalloissa. Michiganissakin saa äänestää ensimmäisillä papereilla, jos ne ovat otetut ennen toukokuun kahdeksatta päivää 1892. Muissa kaikissa valtioissa äänestys-oikeutetuilla tulee olla täydet kansalaispaperit.

Ollaksensa äänestys-oikeutettu tulee olla asunut kaksi vuotta valtiossa: Alabamassa, Louisianassa, Mississippissä, North Carolinassa, Rhode Islandissa, South Carolinassa ja Virginiassa. Vähintään kuusi kuukautta ennen vaaleja tulee olla asunut Idahos-

sa, Indianassa, Iowassa, Kansasissa, Michiganissa, Minnesotassa, Nebraskassa, Nevadassa, New Hampshiressa, Oregonissa ja South Dakotassa. Muissa kaikissa valtioissa on valtiossa asumisvelvoitus yksi vuosi.

Köyhyyden tähden voidaan estää äänestämästä Connecticutissa, Massachusettsissa, Missouriissa, New Hampshiressa, New Jerseyssä, Oklahomassa, Rhode Islandissa, South Carolinassa ja West Virginiassa. Wyomingissa voidaan estää äänestämästä, jos henkilö ei voi lukea valtion perustuslakia.

Nämä äänestys-oikeuden rajoitukset kieltämättä riistävät melkoiselta työläisjoukolta äänestys-oikeuden, sillä erittäinkin huonoina työaikoina työläiset ovat pakotettuja muuttelemaan valtiosta toiseen, mutta tästä seikasta ei sentään saa tehdä suurempaa pelotinta kuin se todellisuudessa on laskiessansa työväenluokan mahdollisuuksia anastaa valtiollista valtaa. Edellä laskemamme kahdenkymmenen prosentin vähennys työläisten äänimäärästä on normaaliaikoina riittävä määrä mainittujen rajoitusten kautta menetettyille työläisten äänille. Ja, kuten huomasimme, tuon poiston jälkeenkin äänet riittävät voittamaan porvarien ja maanviljelijöiden äänet. Sitäpaitsi, jos äänestys-oikeuden rajoitukset missä vaikeutuvat työläisten poliittista toimintaa, siitä ei suinkaan tule olla seurauksena poliittisen toiminnan hylkääminen, vaan taistelu noiden rajoitusten poistamiseksi. Mutta äänestys-oikeuden rajoitukset eivät nyt vielä ole pääsyyinä siihen ettei työläisillä ole valtiollista valtaa, pääsyyinä on yhdysvaltalaisen työ-

väenluokan luokkatiedottomuus. Kapitalistipuolueet hallitsevat työläistensä ääniä ja työväenluokan valtiollista voimattomuutta ja valtiollista mitättömyyttä saarnaavat ainekset ovat eduksi valtiollista valtaa pitävälle kapitalistiluokalle. Sillä mitä vähemmän työläiset välittävät itsenäisestä luokkapoliitikasta, sitä helpompi on kapitalistiluokan pitää valtaa käsissään. Valtiovallan mitättömyyden saarnaaminen edistää myöskin äänestyoikeuden rajoituksia, sillä mitäpä välittävät valtiovallan mitättömyyteen uskovat joukot siitä, mitenkä heidän äänestyoikeuttaan kiristetään.

Hyvä-mies-politiikka. Hyvä-mies-politiikka ei suinkaan ole seurauksena American Federation of Laborin virkailijain poliittisesta mädännäisyydestä, kuten sitä usein selitetään, vaan päinvastoin, virkailijain poliittinen mädännäisyys, milloin sitä ilmenee, on seuraus liiton harjoittamasta hyvä-mies-politiikasta. Tähän erikoiseen amerikkalaiseen ilmiöön ovat pääsyyt yhdysvaltalaisen poliittisen elämän erikoisuudessa ja American Federation of Laborin enemmistön luokkatiedottomuudessa, joka panee heidät aivan vakaumuksesta näkemään sellaisen politiikan hyödyllisyyden. Yhdysvaltalaisessa poliittisessä elämässä luokkavastakohtat eivät ole olleet luokkatiedottomalle tarkastelijalle läheskään niin selvät kuin ne ovat vanhemmissa kapitalistisissa maissa. Täällä on kapitalistipuolueista tuhkatieheään nousut "reformaatoreita", jotka ovat tehneet omastaan ja toisista kapitalistipuolueista ja koko yhteiskunnallisesta elämästä paljastuksia ja syytteitä niin räi-

keitä ja voimakkaita, että ne tempaavat noiden paljastusten ja syytteiden tekijäin ympärille luokkatiedotonta ja heikolla luokkatietoisuudella varustettuja joukkoja. Muistakaamme vain mitä vaikuttivat Frank P. Walshin paljastukset ja syytteet. Väliittömästi ne kohottivat Walshin suureksi uudistuspöytäkirjäksi ja sankariksi työväenluokan silmissä, mutta välillisesti ne vaikuttivat demokraattipuolueen hyväksi.

Hyvä-mies-politiikkaa edistää myöskin voimakkaasti se muualla maailmassa tuntematon poliittinen huijaus, jota Yhdysvalloissa kapitalistipuolueet harjoittavat. Kilpaillessaan valtiollisesta vallasta eri kapitalistiryhmien poliittiset edustajat tekevät lupauksia kuinka pitkälle meneviä tahansa, vaikka eivät aiokaan niitä täyttää. Viimeiset kansallisvaalit ovat siitä hyvänä esimerkkinä. Wilson valittiin presidentiksi uudelleen nimenomaan sentähden kun demokraattien vaaliagitatsionissa pantiin pääpaino siihen, että Wilson on pitänyt tämän kansan kunniallisesti ulkona sodasta. Vaaliagitatsionissa vedottiin tuolla kysymyksellä nuorten miesten, isien ja äitien vieläpä nuorten naistenkin tunteisiin ja pyydettiin äänestämään Wilsonia, "ettei teidän rakastettunne joutuisi kanuunan ruuaksi". Ja se vetoamus auttoi. Mutta uskooko nyt enää kukaan, ettei Wilsonilla ollut jo kansallisvaalien aikana sotasuunnitelmasa? Sellaisen uskomisen olisi järjetöntä, sillä kansallisvaalien perästä sodan julistamiseen saakka ei ollut tapahtunut enempää kuin sitä ennenkään sellaista mikä olisi pakottanut Yhdysvaltoja sotaan.

Hyvä-mies-usko häviää sitä.

mukaa kuin yhdysvaltalainen poliittinen elämä tulee sulkeutuneemmaksi luokkapoliittiseksi kapitalistipuolueiden puolella ja toisella puolella työläisten luokkatietoisuus kasvaa.

Unioiden agitatsioonivoima.

Yhdysvaltalaisen unioiden taloudellinen ja valtiollinen heikkous on täydelleen sopusoinnussa niiden harjoittaman agitatsioonin kanssa — tai päinvastoin: niiden agitatsioni kuvastaa niiden taloudellisen ja valtiollisen voimattomuuden. Yhdysvaltalaisissa unioissa ei ole päässyt juuri nimeksikään vaikuttamaan se luokkataistelun tärkeä aakkonen, että valtaan nousevan luokan taistelussa tulee olla tärkeimpänä tehtävänä järjestämis- ja valistustyö, niin kauan kun taistelu-järjestöt ovat vähemmistönä. Mitä pienempänä vähemmistönä järjestöt ovat, sitä tärkeämpänä tulee olla järjestämis- ja valistustyö. Mutta tämän vähemmistöjärjestöjen tärkeimmän tehtävän toteuttaminen vaatii puolestaan erikoista menettelytapaa, sitä ei voida menestyksellisesti harjoittaa siten kuin yhdysvaltalaisissa unioissa on järjestämis- ja valistustyötä yritetty tehdä.

Puutteellisuudet unionistien agitatsioonissa. Toisissa maissa ovat ammatillinen työväenliike ja sosialistipuolue "sotkeutuneet" toisiinsa niin paljon, että sosialistipuolue huomattavasti harjoittaa agitatsionia ammatillisen liikkeen hyväksi ja ammatillinen liike sosialistipuolueen hyväksi. Ja tuo vuorovaikutus merkitsee huomattavaa agitatsioonivoimien lisäystä kumankin liikkeen hyväksi. Yhdysvalloissa tuollaista agitatsioni-

työn hedelmöittävää suhdetta ei ole juuri nimeksikään. päinvastoin, hajottavia vihamielisiä suhteita on paljonkin. Se yhteistyö, mitä aiemmin on ollut unionistien ja sosialistien välillä, on viimeisten vuosien aikana hävinnyt melkein olemattomiin. Yhdysvaltalaisen unionismin vanhoillisimmat ainekset niin gompersilaiset kuin industrialistitkin, ovat tulleet yhä vihamielisemmiksi sosialistipuolueelle. Edistysmielisemmät unionistit taas sellaiset, jotka eivät näe mitään apua gompersilaisuudessa eikä myöskään syndikaalisen industrialismin taikauksessa yksipuoliseen taloudelliseen mahtiin he ovat enimmäkseen ryhmittyneet kuohah-televien tunnesosialistien kannattajiksi. Kehityso pillinen vallankumouksellisuus (marxilaisuus) on yhdysvaltalaisissa unioissa hyvin heikosti edustettu asia. Mutta ainoastaan kehityso pillinen vallankumouksellisuus kykenee määräämään seivän kannan työväenliikkeen agitatsioonissa.

Toiselta puolelta sosialistit eivät myöskään ole aina onnistuneet parhaimmalla tavalla ratkaisemaan suhdettaan unionistisiin. Yhdysvaltain sosialistipuolueessa on viimeisten kymmenen vuoden aikana ollut voimakkaimpana se aines, joka on tyytynyt vain siihen, että se on tiukasti vaatinut unionisteilta luokkatietoisuutta ja kun sitä ei ole unioissa huomattavimmin ilmenyt, välit ovat olleet rikki niin pahoin, että ei vuorovaikutuksesta ole ollut puhettakaan. Mutta sikäli kuin pidetään silmällä kehityso pillisen vallankumouksellisuuden näkökantoja, se on juuri luokkatietoisuuden levittämisvelvollisuus, joka sosialistipuolueeseen nähden pitäisi

olla ratkaiseva määrittelässä suhteita unionistien kanssa. Sillä onhan tuon näkökannan yksi peruskohta se, että itsetietoisia vallankumouksellisia voimia ei synny automaattisesti kapitalistisen järjestelmän välittömästä vaikutuksesta, vaan luokkatietoisien järjestöjen on niitä järjestelmällisesti kasvatettava. Ja tämä näkökanta pitäisi olla siihen määrin ratkaiseva, että sosialistien tehtäväksi ei jää ainakaan silloin tällöin tehdä hyökäyksiä unionistien leiriin, vaan agitatsionia on tehtävä säännöllisesti niin kauan kunnes molemmat liikkeet käyvät käsikädessä. Mutta tätä tulosta ei saavuteta siten, että kun hävitään jonkun sosialistisen ehdotuksen kanssa unionistien kokouksissa, niin siitä suututaan niin ettei taas vuosikausiin tehdä juuri mitään unionistien agiteeraamiseksi, vieläpä luovutaan union jäsenyydestäkin, kuten tähän saakka on monessa tapauksessa tehty. Muistettava on, että yhdysvaltalaisen unionismin heikkouden historia on osaksi myöskin yhdysvaltalaisen sosialistipuolueen heikkouden historiaa.

Agitatsionivoimat ja agitatsionityön hajanaisuus. Sanomalehdistöä, joka nyky maailmassa muodostaa vaikuttavimman agitatsioni- ja valistusvoiman on American Federation of Laborin virallisia äänenkannattajia 82 ja jos sanomme enemmän tai vähemmän ajavan unionistien asiaa niiden kahdeksansadan viidenkymmenen päivän, viikko- ja kuukausijulkaisun, jotka Ayersin sanomalehtiuutetelossa on merkitty työväen lehdiksi, niin olisi yksi julkaisu jokaista 10,800 unionistia kohti. Jos vertaamme lukua so-

sialistipuolueen äänenkannattajiin, niin huomaamme unionistisen asiaa ajavan sanomalehdistön olevan suhteellisesti pienilukuisen. American Labor Year Book-julkaisun mukaan sosialistipuolueen äänenkannattajia oli viimevuotena kaikkiaan 102; se on yksi julkaisu jokaista yhdeksää sataa kahdeksaakymmentä sosialistipuolueen jäsentä kohti. (Suomalaisella järjestöllä on julkaisu jokaista 1.400 jäsentä kohti)

Suusanallista agitatsionia harjoittamassa oli viimevuotena American Federation of Laborin palveluksessa 71 organiseraajaa ja eri ammattiliitoilla oli niitä yhteensä kaikki palkkaa nauttivat paikallisorganiseeraajat lukuunotettuna, yli neljä sataa, joten voimme laskea kaikkiaan viideksi sadaksi unionistien palkkaanauttivat organiseraajat. Se on yksi organiseraaja 5,400 unionistia kohti. Sekin on aivan liiaksi vähän. Sosialistipuolueessa meillä on agitaattori keskimäärin jokaista kahta tuhatta jäsentä kohti, ja meidän kokemuksemme ei osota, että me olisimme siltikään saaneet luokkatietoisuuden ja puolueasiain tuntemuksen tyydyttävästi jäsenistössämme kasvamaan.

Suurin puutteellisuus unionistien agitatsionissa kuitenkin on agitatsionin hajanaisuus — itenäisyys. Jos nuo 82 eri ammattiliittojen virallista äänenkannattajaa — jotka enimmäkseen jaetaan jäsenille ilmaiseksi — ja muut unionistien asiaa ajavat lehdet tekisivät kasvatus työtä osaksikaan yhtenäisen suunnitelman mukaan ja samoin jos nuo viitisen sataa puhujaa työskentelisivät yhtenäisiä tarkoituksia silmälläpitäen, vaikutusta voitai-

siin sanoa jättäjäismäiseksi. Mutta amerikkalaisen unionistisen liikkeen lehdet toimitetaan suuremmissa sekamelskassa ja samoin menettelevät puhujat. Tosin tätä samaa sekavuutta on yhdysvaltalaisen sosialistipuolueenkin agitatsionissa, mutta ei toki läheskään niin suuressa määrin kuin unionistien agitatsionissa. Sensijaan kun sosialistipuolue säännöstelee agitatsioniansa puoluepäätöksillä, ohjelmilla ja säännöllä, unionistinen liike jättää sen kokonaan yksityisen organiseraajan ja toimittajan hyvän ymmärryksen ja hyvän tahdon varaan. Ja sellaisen agitatsionityön tuloksena luonnollisesti on mahdollisimman sekavat käsitykset jäsenten ja kaikkien niiden keskuudessa, jotka tuon agitatsionin piiriin joutuvat. Jonkun asian jättäminen yksilöiden hyvän tahdon varaan on huonoimman perustuksen varaan jättämistä.

Opetuksen puute agitatsionissa. Ominaista amerikkalaiselle unionistiselle liikelle on myöskin se, ettei se ole yrittänytään suorittaa varsinaista opetustyötä jäsentensä keskuudessa. Muiden maiden ammattiyhdistysliikkeessä pannaan toimeen jatkuvia luentoja ja opetuskursseja, mutta amerikkalaisessa liikkeessä ei ole niistä jälkeäkään ja tavalliseen järjestämistyöhön ei sisällytetä opetusta juuri nimeksikään. Sekin vähäinen, mikä tšekäläisissä unionistisessa liikkeessä esitetään luokkataisteluperiaatteita ja menettelytapoja, esitetään vasta silloin kun ollaan taistelussa, lakkoaikoina. Mutta lakko aika ei ole periaatteiden ja menettelytapojen selvittelylle niinkään otollinen kuin yleisesti luullaan.

Lakkoaikana mielet ovat kiihdyksissä ja kiinni vain päivän kysymyksissä, puhtaasti paikkakunnallista laatua olevissa käytännöllisissä asioissa. Mutta juuri noiden päivänkysymysten ratkaisu työläisille edullisella tavalla vaatisi periaatteellista ja taktillista selvyttä, ja sitä ei ehditä enää lakkoaikana antamaan, vaikkapa lakko aika olisi sellaiseen työhön otollinenkin, sillä periaatteellinen selvyys ei ole tyrkättävissä kenelle tahansa juuri silloin kun sitä tarvittaisiin, vaan vaatii pitempiaikaista jatkuvaa opetustyötä.

Agitatsionivoiman tarpeellisuutta väheksyviä harhakäsityksiä. Huomattavin agitatsionivoiman tarpeellisuutta väheksyvä harhakäsitys on luulotteu automaattisesta vallankumoukselliseksi tulemisesta. Tätä kantaa edustavat voimakkaasti syndikalistit ja on sillä perusteenaan väite, että kapitalistinen järjestelmä ajaa työläisiä "luonnonlain välttämättömyydellä" vallankumouksellisiin taisteluihin, ja että kapitalistinen tuotantojärjestelmä tarvitsee yhä enemmän monipuolisemmillä tiedoilla varustettuja työläisiä, joka merkitsee sitä, että työläisten on tietojensa avulla helpompi tutustua valitsevaan yhteiskuntajärjestelmään, joka taas vuorostaan tekee heistä vallankumoustaisteilijoita.

Noissa otaksumissa on perää ainoastaan senverran, että kapitalistinen järjestelmä yleensä herättää ajan oloon tyytymättömyyttä työläisissä ja tyytymättömyys ajaa heitä työväenjärjestöjen vaikutuspiiriin, mutta siihen loppuukin kapitalistisen järjestelmän automaattinen vallan-

kumoukselliseksi tekeminen — ja vasta siitä todellisuudessa alkaa työväen järjestöjen tärkein toimiala ja vaikutusvalta. Kapitalistinen järjestelmä herättää tyytymättömyyden, jolla ei ole mitään määrättyä ajattelutapaa, ei mitään selvää tietoa tuon tyytymättömyyden syistä eikä epäkohtien poistamiskeinoista, ei mitään määrättyä tapaa tyytymättömyyden ilmaisumuodoista. Määrätynlaisen selvän ajattelutavan kehittäminen, tyytymättömyyden syiden, epäkohtien poistamiskeinojen selvittäminen ja tyytymättömyyden ilmaisumuotojen määrääminen on työväenjärjestöjen tehtävä.

Kokonaan perätön on se otaksuma, että kapitalistinen järjestelmä saadaksesen kykeneviä työläisiä olisi pakotettu opettamaan työläisille yleistietoja niin paljon, että työläiset niiden avulla kehittyisivät automaattisesti itsetietoisiksi vallankumoukselliseksi. Tuollainen otaksuma todistaa vain sitä, ettei sen omaajat tunnne kapitalistista tuotantotapaa, ei kapitalistisen järjestelmän työläisille tarjoamien sivistysmurujen mitättömyyttä, eikä porvarillisen sivistyksen ja työläisille tarpeellisen sivistyksen suuremmoista eroavaisuutta. Korkeimmallekaan kehittynyt kapitalistinen järjestelmä ei tarvitse antaa suurimmalle osalle palkkalaisistaan huomattavampaa määrää yleissivistystä työkuntoisuuden ehtona. Kapitalistinen järjestelmä on kylä tarvinnut ja yhä vielä tarvitsee suuren määrän yleistiedoilla varustettuja palkkalaisia, mutta se tarvitsee niitä vain pitkälle kehittyneitä pomojärjestelmäänsä varten ja koneissa ja työkaluissa tarpeellisia parannuksia varten, tuotannon johtoa ja tuotannon

edistämistä varten. Varsinainen työläinen on tullut suurkapitalistisessa tuotannossa koneen osaksi tiukemmin kuin hän on koskaan ennen ollut. Työläisen työ on suurtuotannossa yksinkertaisempaa kuin se on koskaan ollut ja enemmistö työläisistä saavat olla "hengen lahjoiltaan" yksipuolisempia kuin koskaan ennen. Ja tämä asiantila johtuu siitä, että koneet ja työkalut eivät kehity monimutkaisemmiksi vaan yksinkertaisemmiksi.

Mutta mitä yksinkertaisemman liikkeen työläinen tarvitsee työnsä suorittaa, sitä pienempi saava olla hänen työkuntoiseksi tekevä yleistietojen määrä.

Niinpä sitte, kun kapitalistinen tuotanto ei vaadi suurimmalta osalta palkkatyöläisiä mitään huomattavampia yleistietoja, vallassaoleva luokka vastustaa vielä nykyäänkin jokaista toimenpidettä, joka kohottaisi työläisten yleissivistyksen määrää, ja he vastustavat sellaisten ammattitietojenkin ja taitojen opetusta, joiden opetukseen sisältyisi enemmän yleissivistystä ja voisivat kasvattaa työläisiä taistelukykyisemmiksi. Siitä on kuvaavana kapitalistiluokan kiire panna toimeen kansakouluissa Garyn kaupungin kansakoulujen ylivalvojan William Wirtin keksimä taipumuksien mukainen ammattiopeutusjärjestelmä, tappaaksensa sen avulla vaatimuksen suurteollisuudessa tarvittavien pääammatien alkeiden opettamisesta. Taipumuksien mukainen ammattiopeutus voi muodostua kapitalistisen järjestelmän vallitessa huomattavaksi vaaraksi työläisille, kun useampien ammattien alkeet käsittävä teollisuusopetus sitävastoin olisi hyödyksi, se kun ke-

hittäisi työläisiä taistelukykyisemmiksi sen kautta, että se antaisi työväenluokan enemmistölle ennenkaikkea luottamusta etteivät he kyvyttömyytensä tähden ole sidottuja alistumaan minäkäänlaisiin työehtoihin tahansa. Taipumuksien mukaisen kansakouluopetuksen tarkoituksena ei voi kapitalistisessa järjestelmässä olla mikään muu kuin kasvattaa työläisistä mahdollisimman yksipuolisia spesialisteja, erikoistaitureita, jotka ovat sitä voimattomampia kapitalistisen järjestelmän edessä, mitä yksipuolisempia erikoistaitureita he ovat. Taipumuksien mukaiseen kansakouluopetukseen luonnollisesti sisältyy yksipuolisimmat yleistiedot, kun sitävastoin teollisuusopetukseen sisältyy kaikki tärkeimmät teollisuuselämän alkeet tietoina ja taitoina.

Taipumuksien mukainen kansakouluopetus onkin hyväksytty lailliseksi Connecticutin, Delawaren, Indianan, Mainen, Minnesotan, Nebraskan, Nevadan, Pennsylvanian, Vermontin ja Wisconsinin valtioissa ja Yhdysvaltain kongressissa myönnettiin tänä vuotena määräraha taipumuksien mukaisen opetusjärjestelmän kehittämistä varten. Mutta teollisuusopetusjärjestelmää ei ole hyväksytty vielä missään valtiossa.

Kuinka vähän Yhdysvalloissakin annetaan työläisten lapsille yleissivistystä, osottavat yhdysvaltalaiset lait koulupakosta. Yleisesti puhutaan tässä maassa vallitsevan koulupakon, joka käytännössä pitäisi kai merkitä sitä, että jokaisen kouluiässä olevan lapsen tulee päästä kansakouluopetuksesta osalliseksi sillä tavalla, että omaa kansakoulu-

kurssitiedot. Mutta mitenkä suoritetaan tämä kurssi? — Kahdeksassatoista valtiossa lapset eivät ensinkään ole koulupakon alaisia, jos heitä tarvitaan kotona auttamassa vanhempiansa tai jos heidän vanhempansa eivät voi hankkia heille koulunkäyntiin tarpeellisia vaatteita. Kymmenessä valtiossa jätetään koulupakko riippuvaksi paikkakunnallisesta kouluhallinnosta, joka hyvin usein merkitsee samaa kuin mitään koulupakkoa ei olisikaan. Yhdessä valtiossa (Virginiassa) jos on mahdollista lapsille antaa kotona luku- ja kirjoitustaito, heidän ei ole pakko mennä ensinkään kouluun. Samaa koulupakottomuutta ja saatavan tietomäärän mitättömyyttä osottavat lait koulurajan pituudesta. Seitsemässä valtiossa on laki, joka tulkitsee koulupakon suoritetuksi, jos lapset käyvät koulua kolmestakymmenestä kahdeksaankymmeneen päivään vuodessa.

Tuollaisen "koulupakon" vallitessa ei voi olla puhuttakaan siitä, että työläisten lapset saisivat yleistietoja, jotka olisivat heille huomattavaksi avuksi kapitalistisen järjestelmän tuntemisessa, ja työväenjärjestöt sen kautta vapautuisivat varsinaisesta opetustyöstä, päinvastoin. Se vähäinenkin opetus, mitä työläisten lapset saavat kapitalistisen järjestelmän kouluissa, esittää heille kapitalistisen järjestelmän väärässä valossa. Luokkatietoiset työväenjärjestöt yksinomaan voivat opetuksessaan esittää kapitalistisen järjestelmän oikeassa valossa ja kehittää työläisistä itsetietoisia vallankumouksellisia. Siksi työväenjärjestöjen opetusvelvollisuutta ei voida kylläin tärkeäksi painostaa.

Unioiden järjestövoima.

J ä s e n m ä ä r ä. Jos vertaamme suurkapitalististen maiden ammattiyhdistysten jäsenmäärää asukasluvuun, huomaamme yhdysvaltalaisen unioiden jäsenmäärän olevan suhteellisesti pienemmän. Yhdysvaltalaisissa unioidissa on nykyään jäseniä yhteensä noin 2,700,000; se on 2.6 prosenttia asukasluvusta. Englannin ammattiyhdistyksissä oli vuotena 1913 jäseniä 3,028,191 joka on 8.4 prosenttia Englannin väkiluvusta. Ja Saksassa oli samana vuotena ammattiyhdistyksissä 3,835,660, joka on 5.6 prosenttia Saksan väkiluvusta.

Jäsenmäärän kasvaminen yhdysvaltalaisissa unioidissa ei ole käynyt läheskään siinä suhteessa kuin voisi toivoa arvostellessaan tilannetta amerikkalaisen kapitalismin puristuksen kannalta. Mutta ei myöskään ole totta se usein esitetty väite, että jäsenmäärä "vanhoillisissa unioidissa" olisi säännöllisesti laskenut viimevuosien aikana. American Federation of Laborissa oli täysinmaksaneita jäseniä viimevuoden konventsionin aikana 2,072,702 ja on jäsenmäärä sitten liiton perustamisen (1881) säännöllisesti kasvanut, lukuunottamatta vuosia 1905, 1906, 1909 ja 1915 joina vuosina se oli alentunut siitä mitä oli kunkin mainitun vuoden edellisenä vuotena.

Jäsenmäärän hitaaseen kasvamiseen ovat kieltämättä olleet tekijöinä ne monet puutteellisuudet, joista edellä on selostettu, mutta muistettava on, että työväenjärjestöjen epäonnistumisia ei pidä koskaan laskea summa-kaupalla niiden omista sisäisistä voista johtuviksi. Yhdysvaltain omiainen taloudellinen kehitys

on yksi suurimpia syitä unioiden jäsenmäärän hitaaseen kasvamiseen. Eihän ole koko maailmassa toista maata, jossa rikkaudet olisivat niin nopeasti kasvaneet kuin Yhdysvalloissa. Ei ole koko maailmassa toista maata, jossa muutamissa vuosikymmenissä olisi köyhistä miehistä tullut milijoneereja ja keskinkertaisten omaisuuksien omistajia niin lukuisasti kuin on tullut Yhdysvalloissa. Ja tämä "villi" taloudellinen kehitys se on varsinainen amerikkalaiseen vieläpä siirtolaisiinkin painanut syväälle toivon yksilönä onnistumisesta. Yksilöllinen omanonnon-sepän-usko on vieläkin voimakas amerikkalaisessa työväenluokassa. Vaikka ne ajat, jolloin tuo usko syntyi ja jolloin sillä oli jonkunverran todellisuutta aiheenaan, ovat olleet ja menneet, tuo usko elää yhä, kuten kaikki toivot, uskot ja vakaumukset elävät vuosikymmenien yli sen ajan, joka ne synnytti.

Lisäksi on muistettava, että koko maailmassa ei ole toista maata, jossa kielellisten, kansallisten tapojen ja tottumusten voittamisvaikeudet olisivat järjestämistyössä niin suuret kuin ne ovat Yhdysvalloissa. Nämä vaikeudet ovat todellisia ja ne on aina otettava huomioon amerikkalaista unionistista liikettä arvostellessa. Näiden vaikeuksien voittamisessa voidaan kyllä hyvällä järjestötoiminnalla päästä paljonkin parempiin tuloksiin kuin tähän saakka on päästy, mutta olemattomaksi ja kokonaan vaikuttamattomiksi näitä vaikeuksia ei voida vielääkään tehdä parhaimmallakaan järjestötoiminnalla.

L a k k o t a i s t e l u t. Keski- ja länsivaltioiden suomalaistenkin

keskuudessa on viimevuosina ollut yleisenä väitteenä, että American Federation of Laborin unionit ovat vuosi vuodelta tulleet kykenemättömäksi voittamaan lakkoja. Mutta tämäkään väite ei ole kotoisin tosiasioista. Jokaisena vuotena liiton historian aikana voitettujen lakkojen luku on huomattavasti suurempi hävittyjen lakkojen lukua. Viimevuotena oli liiton unionilla lakkoja kaikkiaan 1,627, joista voitettiin 1,135, sovittiin 133, hävittiin 49 ja ratkaisemattomina oli syysk. 30 p. 305 lakkoa. Mitä siis viimevuoteen tulee, lakkoja voitettiin työläisten asettamilla ehdoilla 70 prosenttia kaikista lakoista, vaikkapa jätämme huomioonottamatta kaikki syyskuun 30 p. ratkaisematta olleet lakot.

Mutta sensijaan on huomattava, että suurin osa lakoista on käsittänyt vain pienemmän määrän työläisiä. Suurimmat lakot olivat viime vuotena naisten pukutyöläisillä. Heillä oli 13 lakkoa käsittäen yhteensä 89,000 työläistä. Näistä lakoista voitettiin 9, sovittiin 2, hävittiin 1 ja ratkaisematta oli 1. Konetyöläisten lakot käsittivät 28,000 työläistä, miesten pukutyöläisten lakot 23,576 työläistä, kutomotyöläisten lakot 15,500 työläistä, ajurien lakot 14,000 työläistä ja raitiotyöläisten lakot 11,400 työläistä. Kaikki muut lakot ovat käsittäneet pienempiä työläisjoukkoja.

Pieniä ja keskinkertaisia lakkoja on siis liitto voittanut kiitetävän määrän. Suurimpien suurimpia trusteja vastaan tähdätyjen lakkojen voittaminen on sensijaan viimeisinä vuosina ollut yhä harvinaisempaa ja niiden voittaminen näyttää tulevaisuudessa yhä enemmän arvelutta-

valta, ellei liiton järjestövoima huomattavasti lujitu.

Järjestövoiman hajanaisuus ja kurin puute. Huomattavimpina järjestövoiman heikontajina ovat yhdysvaltalaisissa unioissa järjestövoimien hajanaisuus ja järjestökurin puute.

Järjestövoimien hajanaisuus ilmenee ennenkaikkeaa siinä, että koko järjestön voimia ei saada yhtenä rintamana puolustautumaan suurienkaan työtaistelujen välitessa, ei rahallisen eikä siiveillisen kannatuksen muodossa. Mitä rahalliseen kannatukseen tulee, niin liiton perustuslain mukaan tosin voidaan milloin tahansa ottaa yksi sentti viikossa, kymmenen viikon aikana samana vuotena, jokaiselta jäseneltä lakossa tai työnsulussa olevain avustamiseksi. Mutta tuo avustus, vaikkapa se milloin otettaisiinkin niin tarkkaan kuin perustuslaki sallii, on mitättömän pieni avustus suuremmalle lakkolais- tai sulkulaisten joukoille. Sillä eihän tuo veroitus tuo kahdelta miljoonalta jäseneltä kymmenessä viikossa kuin \$200,000 jolla ei montakaan viikkoa avusteta kymmenissä tuhansissa laskeettavia joukkoja. Niinpä sitten suurien lakkojen tai työnsulkujen aikana, kun koko liitto ei kykene rahallisestiakaan tuon enempää avustamaan, nääntymykseen saakka taistelleiden lakkolaisten mieli käy katkeraksi liittoa kohtaan. Kuparisaaren lakon aikana ja sen jälkeen tämä seikka katkerointi enemmän lakkolaisten mieli pääliittoa kohtaan.

Samoin on laita "siveellisen" kannatuksen kanssa. Ei vielä yhdessäkään tapauksessa viimeisien vuosien aikana ole saatu koko American Federation of Laborin järjestökoneistoa eheäksi agi-

teeraamaan jonkun suuren lakko-taistelun hyväksi, vaikka sellainen yhtenäinen yli maan ulottuva agitatsioni olisi suuresta merkityksestä kulloinkin käytävälle taistelulle. Ja tämä kannatuksen hajanaisuus johtuu eri järjestöjen liiaksi löyhästä keskinäisestä yhteydestä. Kansanvaltauuden nimessä on jokaisella kansallisella ja kansainvälisellä järjestöllä niin laaja itsehallinto, ettei niitä mikään pakota työskentelemään kaikkea voitavaansa taistelussa olevan järjestön hyväksi.

Järjestökurin puute ilmenee räikeimpänä unioiden virkailijain menettelyssä. Yhdysvaltalaisissa unioissa — muissakin ei vain American Federation of Laboriin kuuluvissa — on virkailijain yksilöllinen valta ja riippumattomuus tulkittoman laaja. Ensimmäisin virkailijain valta on perin puutteellisesti määritelty unioiden perustuslaeissa ja päätöksissä ja toiseksi virkailijat voivat tilapäisesti menetellä vastoin jäsenistön mielipidettä niin, että se sitoo tuhansia jäseniä vuosikausiksi. Esimerkiksi unioissa, joissa virkailijat saavat tehdä lopullisia työsopimuksia työnantajain kanssa, usein sopimus tulee kokonaan toisenlainen kuin union jäsenet olisivat halunneet. Mutta korjatakseen tuollaisen virkailijainsa mielivallan sellaisessa tapauksessa kun virkailijat ovat tehneet työsopimuksen, se vaatisi union miesten puolelta hyvinkin ankaran taistelun, ja siihen ei ole viisasta lähteä sentähden, koska virkailijalla oli virallinen valta, vaan on kärsittävä virkailijansa mielivallan seuraukset niin kauan kun sopimus kestää.

Harhakäsityksiä järjestövoimasta. Turmiöllisin järjestövoim-

maa koskeva harhakäsitys yhdysvaltalaisissa unioissa on se, että niistä mikään ei katso tarvitsevänsä esiintyä luokkajärjestönä. Ne ovat siinä suhteessa samantaisia niin American Federation of Labor kuin siihen kuulumattomat veljeysjärjestötkin ja myöskin industrialistiset unionit. American Federation of Labor ei tosin kokonaan hylkää "ammatitonta" työläisjoukkoa, mutta kieltämättä se pitää niiden järjestämistä toisarvoisena. Syndikalistiset industrialistit puolestaan vierovat ammattityöläisiä ja suorastaan hylkäävät järjestämistyön ulkopuolelle käsityöläisköyhälistön ja maata "omistavan" maanviljelysköyhälistön. Tässä kohdassa ilmenee yhdysvaltalaisen unionistisen liikkeen nurkkakuntaisuus yhtenäisenä kaikkien eri unioiden keskuudessa. Mutta ilman sellaista luokkanäkökantaa, joka voi yhdistää kaikki riistettävät, mikään järjestö ei voi tulla järjestövoimaantaan mahtavaksi. Sillä nuo sivuunjätetyt ainekset astuvat jokaisen taistelun sattuessa uniota vastaan sitä katkerampina union vihoillisina, mitä enemmän heidät on sivuutettu unionistien taisteluissa.

American Federation of Laborin ammattiunionit ovat saaneet kokea sen useampia kertoja, mitenkä "ammatiton" työväestö murskaa heidän lakkojaan esiintymällä lakonrikkureina ammattialoilla olevissa lakoissa ja työehtojen huonontajina kaikkina aikoina. Ja tämä "ammatittoman" työläisjoukon lakonrikkureina ja työehtojen huonontajina esiintyminen on yhä enemmän mahdollinen koneiden ja työkalujen yksinkertaistumisen ja pitkälle kehittyneen pomojärjestel-

män avulla. Jokainen ammattiu-
nio, joka pitää toisarvoisena
"ammatittoman" työväestön jär-
jestämisen, saa tämän huoma-
mattomuutensa kalliisti maksaa.

Erityisesti huomattava on syn-
dikalististen industrialistien
nurkkakuntaisuus. He saarna-
vat tuotantoalaa käsittävästä uni-
osta ja tämän innostuksensa val-
taamana hylkäävät kokonaan
"omistavan" käsityöläisköyhäli-
stön ja maanviljelysköyhälistön.
Industrial Workers of the World
ja Workers International Indus-
trial Union osastoihin ei pääse
"omaa liikettä" harjoittava raja-
suutari jäseneksi, vaikkapa hän
sitten olisi kuinka köyhä.

Mutta kun suurkapitalistinen
järjestelmä ei ole vielä kyennyt
pois pyyhkäisemään käsityöläis-
köyhälistöä kokonaan, vaan on
sitä vielä Yhdysvalloissakin hu-
omattava joukko, niin nämä ainek-
set esiintyvät vuoroin käsityö-
läisinä ja suurteollisuustyöläisinä,
ja viimeainittuina tilapäisesti
esiintyessään ne useimmiten kil-
pailevat teollisuusunionistin kans-
sa. Heistä saa vastustajansa la-
konrikkurina ja työehtojen huon-
ontajina heidät sivuun jättänyt
teollisuusunionisti yhtä hyvin
kuin ammattionionistikin. Mutta
vielä pahempi on pienviljelijäin
ja unionistien suhde. Kapitalis-
tinen kiristys, erittäinkin kaivos-
alueilla, ja yhä tuhoisammaksi
tulevat pulakaudet ajavat yhä
kiihtyvällä vauhdilla yhdysvalta-
laista työväestöä maanviljelyk-
seen. Mutta mies joka lähtee
tyhjin taskuin tai muntaman sa-
tasan kanssa uutisviljelijäksi ei
muutu maatilkulleen päästyä it-
senäiseksi eläjäksi ja "porvarik-
si", kuten syndikalistit laskevat,
vaan jää hän edelleen köyhäli-
stöläiseksi, kapitalistisista työ-

markkinoista riippuvaksi. Koko
muutos, mikä hänen asemassaan
on tapahtunut on se, että sensi-
jaan kun hän ennen kuului vaki-
naiseen teollisuusarmeijaan, hän
maalle muuttamisensa kautta
muuttui teollisuuden vara-armeij-
jaan. Hän voi työskennellä maal-
laan jokaisena vuotena ainoas-
taan niin kauan kun hänen teol-
lisuusmarkkinoilla saamansa
mahdolliset säästöt ja maastan-
sa saamansa sato kykenevät hän-
net ja perheensä elättämään. En-
sivuosina uutisviljelijän tulot
maastansa ovat mitättömän pie-
net ja hän on pakoitettu työsken-
telemään "tilapäisesti" suurim-
man osan vuodesta teollisuuden
palveluksessa ja siten olemaan
kilpailijana unionistille, ioka mu-
ka oman etunsa nimessä jätti hän-
net syriään iariestövoimaansa
laskiessaan. Eikä tämän pienvil-
jelijän asema ole selvä vielä sit-
tekään kun hän alkaa saada
maastansa sen sadon, mikä siitä
nykyisillä erittäin typerillä vilje-
lyskeinoilla voidaankin saada.
Yhdysvaltalainen kapitalismi
kohtroleeraa nykyään jo tavara-
markkinoita ei ainoastaan myyn-
nin vaan myöskin oston puolella;
se maksaa maanviljelystuotteita
ostaessaan sen hinnan, minkä
milloinkin suvaitsee, ja siitä joh-
tuu, että pienviljelijäin pieni vä-
hemmistö vain pääsee niin pitkäl-
le omillaan eläjäksi, että voi
maksaa velkansa ja työskennellä
maallaan turvautumatta teolli-
suuden työmarkkinoihin.

Yhdysvaltalainenkaan pienvil-
jelijäjoukko ei siis ole mitään
muuta kuin teollisuuden vara-ar-
meijaa, joka voi milloin tahan-
sa satatuhatta jopa miljoonalu-
kuisenakin hyökätä teollisuus-
markkinoille kilpailemaan teolli-
suustyöläisten kanssa. Ja he

ovat sitä pahempia kilpailijoita ja unioiden vastustajia, mitä enemmän heidät on sivuutettu unionistien agitatsioonissa ja katkeoittavasti leimailtu heidät kapitalistiluokkaan kuuluviksi.

Ja näitä teollisuuden vara-armeijassa esiintyviä pienviljelijöitä on Yhdysvalloissa paljon. Vuoden 1910 sensuksen mukaan oli Yhdysvalloissa 2,412,730 vuokraviljelijää. Jos laskemme jokaisen talouden käsittävän kolme työkykyistä henkilöä ja jos arvioimme puolet näistä työkykyisistä henkilöistä esiintyvän silloin tällöin palkkatyömarkkinoilla, niin saamme enemmän kuin kolme ja puoli miljoonaa työläistä, jotka kilpailevat vakinaisen palkkatyöläisjoukon kanssa työmarkkinoilla. Ja vuokraviljelijät eivät ainoastaan ole siinä asemassa, joka pakkottaa heidät silloin tällöin turvautumaan palkkatyömarkkinoille. Edellä esitetyt maansa omistavat uutisviljelijät lisäävät lukua huomattavasti.

Hävitessäänkin voittaminen. Taipumus lohduttaa itseänsä vaikkapa valheellisillakin näkökannoilla on hyvin yleinen kaikillakin taistelevilla joukoilla. Hävityn lakkotaistelun jälkeen on hyvin yleinen tapana unionisteilla ja lakkolaisilla yleensä lohduttautua lauseella: "Työläiset siinä kumminkin voittivat"! Tällä lohdutuksella tarkoitetaan ennenkaikkea sitä asiantilaa kun kapitalistit murskattuaan lakon ja usein myöskin paikallisen unionin sitte "omasta hyvästä tahdostaan antavat" osan niistä parannuksista, joita lakkotaistelulla vaadittiin. Tällaisessa tapauksessa ollaan siis halukkaita tulkitsemaan asia niin, että vaikkapa unio murskattiin ja lakkotaistelu perinpohjin hävittiin, niin

sittenkin siinä järjestyneenkin työväestön näkökannalta "työläiset yleensä" voittivat. — Tämä näkökanta on mielestäni väärä ja sen saarnaaminen on turmiollinen järjestyneelle työväestölle.

Minkätähden kapitalistit antavat nuo parannukset vasta sitte kun ovat hävittäneet lakkolaiset, vieläpä murskanneet unionin? Yksinkertaisesti sentähden koska he siten menettelemällä tietävät voitavansa heikontaa työläisten luottamusta järjestettyyn joukkovoimaan, ja he tietävät sen yhdeksi keinoksi pitää unio ainakin jonkun aikaa ulkopuolella kysymyksessä olevan alueen. Lisäksi ne parannukset, mitä "hyvästä tahdosta annetaan" ovat useimmiten pienempiä kuin ne parannukset mitä lakkotaisteluilla vaadittiin ja ne on helpompi vetää takasin kuin ne parannukset, mitä järjestövoimalla saatiin.

Teoreettisesti asiaa katsoen tuollainen "hyvästä tahdosta" parannuksia antaminen loppuisi silloin kun kapitalistit yhtymät saisivat viimeisenkin voimakkaamman unionin murskatuksi, sillä silloinhan lakkaisi se pelko, että unio voi millä hetkellä tahansa uudelleen päästä voimakkaaksi, ellei mitään myönnytyksiä tehdä.

Työväenjärjestöihin nähden tuollaisella hävitessäänkin voittamis-lohdutukseen turvautumisella on mitä turmiollisin seuraus. Sillä jos kerran käsitetään "työläisten yleensä" voittavan kaikissa taisteluissa, niin silloinhan on kokonaan toisarvoinen asia se, minkälaisilla järjestöillä lähdetään mitä suurimpia voimia kysyviin taisteluihin. Järjestöjen järjestövoiman kehittäminen jää toisarvoiseksi asiaksi, niin kuin se useammassa yhdysvaltalaisissa

unioissa on todella jäänytkin, ja pääasiaksi tulee tuo anarkismin ihanne: mahdollisimman paljon taisteluita, vaikkapa niistä ei voitettaisi vuosikymmeniin sanottavasti mitään. Sensijaan jos lähdetään siitä selvästä tosiasiasta, että ainoastaan järjestöjen voitot ovat todella työväenluokankin voittoja, silloin pidetään tärkeimpänä järjestövoimain kehittämistä, että sitte lujilla järjestöillä voitaisiin "iskeä" mahdollisimman syväälle kapitalistiseen järjestelmään.

Viimeksi esitetyllä ei tahdota

sanoa, että järjestymättömät ja heikosti järjestyneet työläiset eivät saisi koskaan eikä missään tapauksessa ryhtyä taisteluun, mutta asian siitä puolesta työväen järjestöjen ei tarvitse agiteerata. Korpilakkoja ja huonos- ti järjestettyjä lakkoja tulee olemaan kapitalistisen kiristyksen vallitessa yllin kyllin, mutta niiden synnyttäminen ei ole järjestyneen työväestön asia. Järjestyneen työväestön asia on edustaa mahdollisimman lujaa järjestövoimaa ja tunnustaa vain se ratkaisijaksi luokkataistelussa.

Venäjällä.

Punalippu

Amerikassa.